

Κυριακή τῆς Τελικῆς Κρίσεως

Μητροπολίτου Anthony Bloom

Ἡ Κρίση εἶναι ἀπὸ τώρα παροῦσα στὴ ζωὴ μας, καθὼς οἱ μέρες περνοῦν καὶ ἐτοιμάζεται νὰ λάμψει μὲ μιὰ καθαρότητα τρομακτικῆ, ἐπειδὴ κάθε μέρα πὸν περνᾷ, μᾶς πληροφορεῖ ἂν εἴμαστε ἐντάξει ἢ ὄχι· ἂν φερθήκαμε κατὰ τρόπο ἀντάξιο τοῦ ὀνόματός μας ὡς Χριστιανοὶ, ἄξιοι μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἴδιου μας τοῦ ἑαυτοῦ.

Καὶ θὰ ἔλθει ἡ μέρα πὸν θὰ σταθοῦμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν θὰ μᾶς ρωτήσῃ τίποτα. Θὰ μᾶς κοιτάξῃ μὲ ἀπέραντη συμπόνια καὶ πόνο, καὶ τότε θὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι βρισκόμαστε μέσα στὴν παρουσία Αὐτοῦ πὸν ἦταν γιὰ μᾶς ἡ Ὁδὸς, ἡ Ἀλήθεια, πὸν μπορούσε νὰ εἶναι Ζωή· καὶ Τὸν ἀπορρίψαμε ὡς ἀλήθεια καὶ τρόπο ζωῆς· καὶ μπορούμε νὰ ὑπολογίζουμε στὴν ζωὴ; Εἶναι τρομερὴ ἡ στιγμή ὅταν θὰ βρισκόμαστε ἐνώπιον Ἐκεῖνου πὸν πληγώσαμε βαθιὰ καὶ ξαφνικὰ θὰ δοῦμε πόσο βαθιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ πληγὴ. Καὶ ὅταν

θὰ σταθοῦμε ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ θὰ δοῦμε Ἐκεῖνον γιὰ τὸν ὁποῖο κάθε μας πράξη δὲν ἦταν ἀντάξια τῆς ζωῆς μας, τῆς πίστεως μας, τοῦ Χριστοῦ, πὸν καλοῦμε Κύριο καὶ Θεό μας· κάθε πράξη καὶ λόγος μας εἶναι καρφὶ πὸν μπήξαμε στὸν σταυρωμένο Χριστό.

Ἄς τὸ σκεφτοῦμε. Μιὰ μέρα θὰ σταθοῦμε ἐνώπιόν Του, θὰ μᾶς συναντήσῃ μὲ ἀπέραντη ἀγάπη, ἀλλὰ τότε θὰ δοῦμε ὅτι ἦταν γιὰ ἐμᾶς θύμα, ἐπειδὴ τὸ κάθε πρόσωπο πὸν Ἐκεῖνος ἀγάπησε, ἐμεῖς τὸ ταπεινώσαμε, τὸ ἀπορρίψαμε, τὸ ἀμελήσαμε, τοῦ προκαλέσαμε πόνο. Καὶ πόσο τρομερὸ θὰ εἶναι τότε νὰ Τὸν κοιτάξουμε καὶ νὰ ξέρουμε ὅτι δὲν ὑπάρχει θυμὸς, μῖσος σ' Ἐκεῖνον, παρὰ ἕνα βαθὺς πόνος.

Ἄς τὸ σκεφτοῦμε. Ἄς θυμηθοῦμε τὴν σημερινὴ ἐντολή: ἂν θέλεις νὰ μοιάσεις στὸν Θεό, γίνε πρῶτα ἀληθινὸς ἄνθρωπος.

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 38

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2017

Ἡ ἀγάπη ὡς διακονία

Αρχιμ. Νικόνορος Καραγιάννη

Ἄν ἡ ἀγάπη δὲν διακονεῖ, τότε δὲν εἶναι γνήσια καὶ ξεπέφτει. Ἡ διακονία εἶναι κορυφαῖος τρόπος χριστιανικῆς παρουσίας καὶ μαρτυρίας. Εἶναι θυσία χωρὶς ὑπολογισμό, ἡ ὁποία θεραπεύει ὅ,τι πονάει τὸν ὅλο ἄνθρωπο. Ὁ πεινασμένος, ὁ διψασμένος, ὁ γυμνός, ὁ ξένος, ὁ φυλακισμένος, ὁ ἄρρωστος εἶναι καταστάσεις ζωῆς πὸν μαστίζουν τὸν ἄνθρωπο ὡς πρόσωπο καὶ ὡς κοινωνία.

Ὁ διάβολος, ἡ ἀμαρτία καὶ ἡ φθορὰ δημιουργοῦν συνεχῶς ἀναρίθμητες ἐστίες καὶ πλέγματα ἀνάγκης πὸν μᾶς κυκλώνουν. Ἀσθένειες, δυστυχία, θεομηνίες, πείνα, ἐγκληματικότητα, περιφρόνηση, μοναξιά, ἐγκατάλειψη, ἐκμετάλλευση, μετανάστευση, ἀδικία, ἀνεργία, εἶναι ὁ χῶρος τῆς ἀνάγκης καὶ τῆς ἀδυναμίας τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι καταστά-

σεις ὑπαρξης τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν τοῦ Χριστοῦ.

Γεννιέται ὅμως ἕνα ἐρώτημα, Πῶς τοὺς ἀντιμετωπίζουμε; Οἱ πὸν πολλοὶ ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς προσπερνᾷμε ἀδιάφορα ἢ τοὺς «προσφέρουμε» ἀπλῶς τὸν οἶκτο μας. Περιορίζουμε καὶ ἐξαντλοῦμε τὸ νόημα τῆς παραβολῆς στὸ καθῆκον τῆς ἐλεημοσύνης. Δὲν μπορούμε νὰ ὑπερνικήσουμε τὸ φόβο καὶ τὴν ἀνασφάλεια πὸν γεννᾷ μέσα μας ἡ ἀγνωμία τοῦ ἀγνώστου συνανθρώπου μας, τοῦ πρόσφυγα καὶ τοῦ λαθρομετανάστη, τοῦ ἀποξενωμένου καὶ ἐγκαταλειμμένου. Εἴμαστε τραγικὰ ἀνίκανοι νὰ κατέβουμε στὸν «ἄδη τῆς ζωῆς του», ὥστε νὰ τὸν βοηθήσουμε καὶ νὰ τὸν ἀναστήσουμε στὴ ζωὴ τῆς ἀγάπης, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς καθόδου τοῦ Χριστοῦ στὸν ἄδη.

Τί θά συμβουλευάτε ἕναν θυμωμένο 15χρονο;

Αρχιεπ. Ἀλβανίας Ἀναστασίου Γιαννουλάτου

(Ἀπόσπασμα συνέντευξης τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στήν ἐφημερίδα Καθημερινή τήν 18-1-2009)

Κατ' ἀρχήν θά τοῦ ἔλεγα ὅτι ἔχει δίκιο πού θυμώνει μέ ὅσα ἀπαράδεκτα διαπιστώνει καθῶς μεγαλώνει. Μέ τήν ἀσυνέπεια λόγων καί ἔργων τῶν μεγάλων. Μέ τήν ἀδικία τῆς κοινωνίας. Μέ τή χλιδῆ τῶν ὀλίγων καί τήν ἀνέχεια τῶν πολλῶν. Μέ τήν ὑποκρισία καί ἀνευθυνότητα τῶν λεγομένων ἀρμοδίων στοὺς διαφόρους τομεῖς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Ἀλλά μετὰ τήν ὀργή, πρέπει νηφάλια νὰ καθήσει νὰ σκεφθεῖ ποιὸ εἶναι τὸ δικό του χρέος.

Τώρα πού βρίσκεται στήν ἐφηβική ἡλικία, νὰ μὴν ἐκχωρεῖ τήν προσωπική του βούληση καί ἐλευθερία σὲ συνθήματα ἄλλων πού μπορεῖ νὰ κινουῦνται ἀπὸ ἰδιοτελεῖς ἐπιδιώξεις. Νὰ μὴ γίνῃ ἀχρωμο στοιχεῖο μιᾶς μάζας, ἀλλὰ νὰ μείνῃ ὑπεύθυνο κύτταρο τῆς κοινωνίας.

Καί ὅταν μεγαλώσει, νὰ μὴν μιμηθεῖ αὐτὲς τὶς συμπεριφορὲς πού σήμερα κατακρίνει. Νὰ μὴ συμβιβαστεῖ μέ τήν κρατοῦσα νοοτροπία τῆς ἀνεπιμότητος, τῆς πλεονεξίας, τῆς σκληροκαρδίας, τῆς ἀσυνεπείας καί τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ. Νὰ συνεχίσει ὑπεύθυνα τήν ἀναζήτηση.

Ἐπάρχουν στήν ἱστορία τοῦ λαοῦ μας, στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὑπέροχα παραδείγματα ἀκεραιότητος, δημιουργικότητος, ὑπευθυνότητος, αὐτοθυσίας γιὰ χάρη τοῦ λαοῦ. Πολλὰ ἔχουν ἀμφισβητηθεῖ σὲ πέρασμα τοῦ χρόνου. Ἀναμφισβήτητα ὅμως παραμένουν ἡ ἐλευθερία καί ἡ ἀγάπη. Ἡ μία συμπληρώνει τήν ἄλλη. Τῆς δίδει βάθος καί οὐσία. Ἡ ἐλευθερία ἀρχίζει μέ τήν ὑπέρβαση τοῦ ἐγωκεντρικοῦ ἑαυτοῦ μας. Καί ἡ

ἀγάπη ἐκφράζεται μέ σεβασμὸ σὲ κάθε ἀνθρώπινο πρόσωπο, ἐκδηλώνεται ἔμπρακτα, χωρίς ἀπαίτηση ἀνταλλαγμάτων.

Ἡ ἐπιλογή, τελικά, εἶναι δική του. Τὸ μόνο πού μπορῶ νὰ τὸν βεβαιώσω εἶναι ὅτι προσωπικά δὲν ἔχω μετανιώσει ὅσα-

κις ἔμεινα πιστὸς σὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ ὀρθόδοξη πνευματικότητα, βασισμένη στήν ἐσωτερικὴ ἐλευθερία καί τήν ἀγάπη, ὀδηγεῖ σὲ μιὰ συνεχῆ ὠρίμανση, ὑπεύθυνη στάση ζωῆς καί δημιουργικότητα.

Ἀπὸ τήν Ὁδὴ «Τὸ ναύαγιο τοῦ Ντόυτσαντ»

Gerarld Manley Hopkins (1844-1889)

I

Σύ, τῆς ζωῆς μου ἐξουσιαστὴ καὶ ποδηγέτη μου, Θεέ,
Σὺ πού τήν πνοὴ καὶ τὸν ἄρτο μοῦ ἔδωσες,
τοῦ κόσμου ἀραξοβόλι, τῆς θάλασσας πυξίδα,
Κύριε, ζώντων καὶ νεκρῶν,
μοῦ στέρησες ὅστᾳ, μοῦ πρόσδεσες φλέβες, μοῦ χάρισες σάρκα
κι' ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, τὸ πεπερασμένο δημιούργημά Σου
τὸ φάσμα τοῦ τρόμου διαλύει. Καὶ Σὺ ξανὰ μ' ἀγγίζεις,
νιώθω ἐπάνω μου τὸ δάχτυλό Σου ν' ἀκουμπάει καὶ σὲ ξαναβρίσκω.

II

Εἶπα τὸ ναὶ

ὦ, στ' ἀστροπελέκι καὶ τήν ἀστραποβολιά του.
Ἄκουσες τὴ μυστικὴ φωνή μου, πῶς ἀληθινὴ ἀπὸ λόγια,
τὸ δέος Σου, ὦ Χριστέ, ὦ Θεέ, νὰ ὁμολογεῖ.
Ξέρεις τοὺς φραγμούς, τὸ βωμό, τὴ νύχτα καὶ τὴ μέρα,
τὴ λιγοψυχιὰ μιᾶς καρδιᾶς, πού τσάκισε καὶ καταπάτησε καὶ
σύντριψε
τὸ τρομερό Σου μεγαλεῖο. Κι εἶδες τῆς πάλης τῆς τὴν ἀγωνία,
πού σὰν φωτιά, σὰν ἀστραπὴ τὴ φλόγισε πρὸς τὴ θυσία.